

[Sigsgaard.]

ansvarlig og holde igen? Hvorfor prædiker vismændene altid begrænsning af lønstigningerne? Hvorfor synger fagbevægelsens ledere eller nogle af dem med på den melodi? Hvorfor hører man aldrig vismændene sige, at nu er profitterne sandelig blevet for høje, nu må aktionærerne og direktørerne og de højest lønnede sandelig holde igen, så at arbejderne kan få en mere rimelig del af kagen, end de får i dag?

For lønarbejdernes del af kagen er jo ikke blevet større gennem årene. Jeg påviste i foråret med tørre tal, at arbejdernes indkomster er steget mindre end alle andre indkomster i de seneste år, og det økonomiske råd har udtalt, at indkomstfordelingen i 50'erne og 60'erne ikke er blevet mere jævn, men måske snarere mere skæv i de senere år. Der er ingen rimelighed i, at nogle skal have 300-400 kr. om ugen og andre 3.000-4.000 kr. Der er alt for stor ulighed her i landet.

Derfor er problemet ikke, hvordan lønarbejdernes indtægter bedst kan holdes nede ved overenskomstfornyelsen. Nej, problemet burde være: hvordan kan det sikres, at arbejdernes lønstigninger ikke med det samme opluges af prisstigninger? Med andre ord: hvordan kan de besiddende tvinges til at afgive noget af den urimeligt store del af kagen, de har i dag? Nemt bliver det ikke, for det er de besiddendes interesser, der varetages her i folketinget. Vi lever som bekendt i et kapitalistisk land. Og når fagbevægelsens ledere selv opfordrer til tilbageholdenhed, så er opgaven naturligvis svær.

Man taler om indkomstpolitik, og det er der også talt om her i dag, men hvad er det, man vil med indkomstpolitikken? Man vil opretholde den sociale balance, har man sagt, den nuværende indkomstfordeling med andre ord. Vi er ikke enige. Vi ønsker ikke den såkaldte balance opretholdt. Vi finder fordelingen af indkomster bundløst uretfærdig. Vi synes, at lønarbejderne og deres organisationer skal sætte al deres styrke ind på at vælte dette spil, der kun er vendt

imod dem. Indkomstpolitikken har ét eneste formål: at give kapitalen gode arbejdsvilkår. Indirekte opfordrer man kapitalen til at berige sig på den øvrige befolknings bekostning — ud fra den enkle betragtning, at hvad der er godt for kapitalen, er godt for landet. Men når lønarbejderne med de små indkomster vil have lønforhøjelse, så er tonen en anden. De skal indordne sig af hensyn til det fælles bedste, det vil sige: af hensyn til kapitalen, til de besiddende, skal de holde sig tilbage. Dette er indeholdt i indkomstpolitikken. Danske arbejdere, hollandske arbejdere, franske arbejdere tvinges til tilbageholdenhed, ofte til fordel for nøjagtigt de samme internationale storforetagender.

Påstanden om industriens manglende konkurrenceevne vil efterhånden blive rigtig; det, vi i dag driver, er industrielt husmandsbrug. En strukturrationalisering, der indebærer koncentration og centralisering, er i gang, og den skaber forudsætning for en bedre udnyttelse af den nyeste teknik. Hvis man virkelig vil investere i produktivitetsfremmende maskineri, hvis man vil gå ind i den teknologiske revolution, der allerede i mange år har været i gang uden for vore grænser, så er der ad den vej mulighed for at nedbringe omkostningsniveauet og forbedre konkurrenceevnen, og det er naturligvis den rigtige vej frem for at prøve at klare problemerne på kort sigt ved at begrænse arbejdernes realløn.

Statsministeren var tilbøjelig til at undervurdere arbejdsløshedens alvorlige karakter, og økonomiministeren har jo, som jeg før refererede, antydnet, at en vis arbejdsløshed passede ganske godt i regeringens kram. Man taler meget om arbejdskraftens mobilitet, om, at arbejderne skal flytte rundt i landet i hælene på industrien. Ifølge lov om arbejdsanvisning må arbejdsløhedskasserne ikke yde understøttelse til medlemmer, der vægrer sig ved at tage et anvist passende arbejde, som det hedder. Det betyder, at man kan tvinge folk til at tage arbejde hvor som helst i landet, selv om det f. eks.